

należy interpretować w ten sposób, że:

nie nakłada on na podmiot zobowiązany przy przyjmowaniu przez niego środków należytej staranności wobec klientów obowiązku uzyskania od danego klienta kopii umowy zawartej między tym klientem a osobą trzecią, pod warunkiem że podmiot ten może dostarczyć właściwemu organowi krajowemu inne odpowiednie dokumenty wykazujące, z jednej strony, że dokonał on oceny transakcji i stosunków handlowych pomiędzy tym klientem a ową osobą trzecią, a z drugiej strony, że należyście uwzględnił on te transakcje przy podejmowaniu środków należytej staranności ze względu na zidentyfikowane ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

3) Artykuł 14 ust. 5 dyrektywy 2015/849 w związku z art. 8 ust. 2 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

podmioty zobowiązane mają obowiązek przyjęcia na podstawie uaktualnionej oceny ryzyka środków należytej staranności, w razie potrzeby wzmocnionych, wobec istniejącego już klienta, jeżeli okazuje się to właściwe, w szczególności w przypadku zmiany istotnych elementów sytuacji tego klienta, i to niezależnie od tego, że nie upłynął jeszcze przewidziany przez prawo krajowe maksymalny termin na dokonanie nowej oceny ryzyka związanego ze wspomnianym klientem. Obowiązek ten dotyczy nie tylko klientów, z którymi wiąże się wysokie ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

4) Artykuł 60 ust. 1 i 2 dyrektywy 2015/849

należy interpretować w ten sposób, że:

właściwy organ krajowy, publikując decyzję o nałożeniu kary za naruszenie przepisów prawa krajowego transponujących tę dyrektywę, jest zobowiązany zapewnić, że opublikowane informacje są ściśle zgodne z informacjami zawartymi w decyzji.

(¹) Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 listopada 2022 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – GE Aircraft Engine Services Ltd/The Commissioners for His Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-607/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 26 ust. 1 lit. b) – Nieodpłatne świadczenie usług – Nieodpłatne przekazanie bonów pracownikom przedsiębiorstwa podatnika w ramach programu uznawania i nagradzania – Transakcje uznane za odpłatne świadczenie usług – Zakres – Zasada neutralności podatkowej]

(2023/C 15/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: GE Aircraft Engine Services Ltd

Druga strona postępowania: The Commissioners for His Majesty's Revenue & Customs

Sentencja

Artykuł 26 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego przepisu nie jest objęte świadczenie usług polegające na oferowaniu przez przedsiębiorstwo pracownikom bonów w ramach ustanowionego przez to przedsiębiorstwo programu, mającego na celu wyróżnienie i nagrodzenie najbardziej zasługujących na uznanie i osiągających najlepsze wyniki pracowników.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Standesamtsaufsicht/TB

(Sprawa C-646/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozwód – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 2 pkt 4 i art. 21 – Pojęcie „orzeczenia” – Uznanie w państwie członkowskim rozwiązania małżeństwa uzgodnionego między małżonkami i ogłoszonego przez urzędnika stanu cywilnego w innym państwie członkowskim – Kryterium pozwalające ustalić istnienie „orzeczenia”]

(2023/C 15/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Standesamtsaufsicht

Druga strona postępowania: TB

Przy udziale: Standesamt Mitte von Berlin, RD

Sentencja

Artykuł 2 pkt 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000

należy interpretować – w szczególności dla celów stosowania art. 21 ust. 1 tego rozporządzenia – w ten sposób, że:

dokument rozwodowy sporządzony przez urzędnika stanu cywilnego państwa członkowskiego pochodzenia, zawierający porozumienie w sprawie rozwodu zawarte przez małżonków i potwierdzone przez nich przed tym urzędnikiem zgodnie z wymogami przewidzianymi w uregulowaniu tego państwa członkowskiego, stanowi „orzeczenie” w rozumieniu wspomnianego art. 2 pkt 4.

(¹) Dz.U. C 44 z 8. 2.2021.